

KC KPCh

**Decyzja w sprawie
Wielkiej Proletariackiej
Rewolucji Kulturalnej**

Decyzja Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Chin dotycząca WPRK została przyjęta 8 kwietnia 1966 roku. Stanowi ona podstawowy dokument Wielkiej Proletariackiej Rewolucji Kulturalnej określający jej podstawową linię generalną i podstawowe cele działań rewolucyjnych.

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

2012

1. Nowy etap w rewolucji socjalistycznej

Rozwijająca się obecnie wielka proletariacka rewolucja kulturalna jest wielką rewolucją, która porusza ludzi do głębi duszy i stanowi nowy etap w rozwoju rewolucji socjalistycznej w naszym kraju, etap głębszy i bardziej rozległy.

Na dziesiątym Plenum Komitetu Centralnego partii towarzysz Mao Tse-tung powiedział: w celu obalenia władzy politycznej konieczne jest zawsze przygotowanie w pierwszym rządzie opinii publicznej i podjęcie pracy w dziedzinie ideologicznej. Jest to słuszne zarówno w odniesieniu do klasy rewolucyjnej, jak też do klasy kontrrewolucyjnej. Praktyka dowiodła całkowitej słuszności tezy Mao Tse-tunga.

Mimo, że burżuazja została obalona, usiłuje ona nadal wykorzystywać stare idee, kulturę, obyczaje i zwyczaje klas wyzyskiwaczy, by skorumpować masy, zawładnąć ich umysłami i podjąć próbę nawrotu do starego. Proletariat musi postępować akurat odwrotnie: musi stawić czoła każdemu wezwaniu burżuazji w dziedzinie ideologicznej i wykorzystać nowe idee, kulturę, obyczaje i zwyczaje proletariatu, by zmienić oblicze duchowe całego społeczeństwa. Obecnie naszym celem jest walczyć i zniszczyć te osoby u władzy, które kroczą kapitalistyczną drogą, krytykować i odrzucać reakcyjne, burżuazyjne „autorytety” akademickie, ideologię burżuazji i wszelkich innych klas wyzyskiwaczy oraz przekształcić w taki sposób literaturę, sztukę i wszystkie inne elementy nadbudowy niezgodne z socjalistyczną bazą ekonomiczną, by ułatwić umocnienie i rozwój systemu socjalistycznego.

2. Główny nurt i zygzaki

Masy robotników, chłopów, żołnierzy, inteligencji rewolucyjnej i rewolucyjny aktyw tworzą główną siłę w tej wielkiej rewolucji kulturalnej. Wielu rewolucyjnych młodych ludzi dotychczas nieznanych nabrało odwagi i śmiało toruje drogę. Są energiczni w akcji i inteligentni. Posługując się gazetkami wielkich hieroglifów i prowadząc szerokie dyskusje przekonywują, demaskują i krytykują wnikliwie oraz kierują odważne ataki przeciwko jawnym i zamaskowanym przedstawicielom burżuazji. W tak wielkim ruchu rewolucyjnym nie sposób uniknąć pewnych wad, jednakże ich zasadnicza orientacja rewolucyjna była słuszna od samego początku. Jest to główny nurt w wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej. Jest to główny nurt w wielkiej

proletariackiej rewolucji kulturalnej. Jest to główny kierunek, w którym nadal rozwija się wielka proletariacka rewolucja kulturalna.

Ponieważ rewolucja kulturalna jest rewolucją, nieuchronnie napotyka ona na opór. Opór ten stawiają głównie ci ludzie u władzy, którzy wkradli się do partii i kroczą drogą kapitalizmu. Stawiają go również siły społeczne hołdujące starym obyczajom. Obecnie opór ten jest nadal dość silny i zaciekły. Jednakże wielka proletariacka rewolucja kulturalna zależy od zasadniczego biegu, któremu nie można się oprzeć. Istnieją liczne dowody na to, że taki opór szybko się załamie z chwilą, kiedy masy będą w pełni zmobilizowane.

Ze względu na to, że opór jest stosunkowo silny, w walce tej zostaną poniesione porażki, a nawet kilkakrotne porażki. Nic w tym złego. Zahartuje to proletariat i innych ludzi pracy, a zwłaszcza młode pokolenie, będzie dla nich nauką, da im doświadczenie i pomoże zrozumieć, że droga rewolucji jest drogą zygzakowatą i nierówną.

3. Stawiać odwagę ponad wszystko i śmiało mobilizować masy

Los wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej uzależniony będzie od tego, czy kierownictwo partii będzie mieć, czy też nie będzie mieć odwagi, by śmiało zmobilizować masy.

Obecnie występują cztery różne sytuacje jeśli chodzi o kierowanie ruchem rewolucji kulturalnej przez organizacje partyjne różnego szczebla:

1. Występują sytuacje, kiedy osoby kierujące organizacjami partyjnymi są w awangardzie ruchu i mają odwagę śmiało mobilizować masy. Stawiają odwagę ponad wszystko, są nieustraszonymi bojownikami komunistycznymi i dobrymi uczniami przewodniczącego Mao. Inicjują oni akcję gazetek wielkich hieroglifów i wielkich dyskusji. Zachęcają masy do demaskowania wszelkiego rodzaju zła, a także do krytykowania braków i błędów w swej pracy. Ten właściwy sposób kierowania jest wynikiem stawiania na pierwszy plan polityki proletariackiej i wysuwania myśli Mao Tse-tunga jako idei przewodniej.

2. W wielu instancjach osoby na odpowiedzialnych stanowiskach bardzo źle rozumieją zadania kierownictwa w tej wielkiej walce. Ich działalność kierownicza jest bardzo nierzetelna i nieskuteczna, a tym samym okazuje się, że osoby te są niekompetentne i że ich pozycja jest słaba. Stawiają one obawę ponad wszystko,

trzymają się przestarzałych metod i rozwiązań, nie chcą zerwać z konwencjonalną praktyką i wysunąć się na czoło. Nowa sytuacja, rewolucyjny ruch mas zaskoczyły ich, w wyniku czego ich działalność kierownicza nie nadąża za sytuacją, nie nadąża za masami.

3. W niektórych instancjach osoby na kierowniczych stanowiskach, które popełniły takie czy inne błędy w przeszłości, jeszcze bardziej są skłonne stawiać lęk ponad wszystko w obawie, że masy wyciągną je na światło dzienne. W rzeczywistości, jeśli złożą one poważną samokrytykę i wysłuchają krytyki mas, partia i masy wybaczą im błędy. Jednakże jeśli osoby zajmujące kierownicze stanowiska tego nie uczynią, wówczas brnąć będą w błędach i staną się przeszkodą dla ruchu mas.

4. Niektóre instancje są kontrolowane przez tych, którzy wkradli się do partii i krocą drogą kapitalistyczną. Takie osoby zajmujące kierownicze stanowiska boją się najbardziej zdemaskowania przez masy i dlatego starają się znaleźć jakikolwiek możliwy pretekst dla zdławienia ruchu mas. Uciekają się do takiej taktyki, jak zmiana celu ataku i robienie z czarnego białe po to, aby sprowadzić kampanię na błędne tory. Kiedy okazuje się, że są bardzo izolowani i nie są w stanie dłużej postępować tak, jak dotychczas, uciekają się w jeszcze większym stopniu do intryg, zadając ludziom cios w plecy, szerząc pogłoski i zacierając różnice między rewolucją a kontrrewolucją tak jak tylko mogą, a wszystko po to, aby atakować rewolucjonistów.

Komitet Centralny Partii żąda od komitetów partyjnych wszystkich szczebli, by wytrwale sprawowały właściwe kierownictwo, stawiały odwagę ponad wszystko, śmiało mobilizowały masy, eliminowały słabości i brak kompetencji tam, gdzie one występują, zachęcały towarzyszy, którzy popełnili błędy, lecz chcieliby je naprawić, by pozbyli się swych obciążeń psychicznych i przyłączyli się do walki oraz aby komitety usunęły z czołowych stanowisk wszystkie te osoby u władzy, które krocą drogą kapitalistyczną, a tym samym, aby umożliwiły ponowne przejęcie kierownictwa przez rewolucjonistów proletariackich.

4. Niech ruch będzie szkołą dla mas

W wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej tylko masy mogą wyzwalać same siebie. Nikt ich nie może w tym zastępować.

Trzeba zaufać masom, polegać na nich i respektować ich inicjatywę. Wyzbyć się lęku. Nie bać się zamieszek. Przewodniczący Mao często mówi 我们, że rewolucja nie może być tak bardzo dystyngowana, tak szlachetna, tak powściągliwa, miła, grzeczna, opanowana i wielkoduszna. Niech masy przejdą szkołę w wielkim ruchu rewolucyjnym i nauczą się rozróżniać między złem a dobrem i między właściwymi a niewłaściwymi metodami postępowania.

Zróbcie jak najpełniejszy użytek z gazetek wielkich hieroglifów, z wielkich dyskusji dla omówienia problemów tak, aby masy mogły wyrobić sobie właściwy pogląd, krytykować złe poglądy i demaskować wszelkie zło. Dzięki temu masy będą mogły w toku walki podnieść swą świadomość polityczną, rozwinąć swe zdolności i talenty, rozróżniać między dobrem a złem i nakreślić wyraźnie linię między wrogiem a nami.

5. Zdecydowanie realizować klasową linię partii

Kto jest naszym wrogiem? Kto jest naszym przyjacielem? Jest to problem o najważniejszym znaczeniu dla rewolucji i jest to tak samo problem najważniejszy dla wielkiej rewolucji kulturalnej.

Kierownictwo partyjne powinno umieć wykrywać lewicę, rozwijać i umacniać szeregi lewicy oraz powinno niezłomnie polegać na lewicy rewolucyjnej. W trakcie rozwijania ruchu jest to jedyny sposób dokładnego izolowania najbardziej reakcyjnej prawicy, pozyskania centrum, zespolenia ogromnej większości tak, aby w końcowej fazie ruchu można było osiągnąć jedność przeszło 95% aktywu i przeszło 95% ludności.

Należy skoncentrować wszystkie siły, by uderzyć w garstkę ultrareakcyjnej prawicy burżuazyjnej i kontrrewolucyjnych rewizjonistów, demaskować i krytykować do końca ich zbrodnie wobec partii, wobec socjalizmu i wobec myśli Mao Tse-tunga po to, by izolować ich w stopniu maksymalnym.

Głównym celem ataków obecnego ruchu są ci ludzie na kierowniczych stanowiskach w partii, którzy kroczą drogą kapitalistyczną.

Należy uważać, aby dokładnie odróżnić antypartyjną, antysocjalistyczną prawicę od tych, którzy popierają partię i socjalizm, lecz powiedzieli i uczynili coś złego, albo napisali złe artykuły czy też inne dzieła.

Należy uważać, by rozróżniać dokładnie z jednej strony reakcyjnych, burżuazyjnych uczonych – tyranów i „autorytety”, a z drugiej – ludzi, którzy wyznają zwykłe burżuazyjne poglądy akademickie.

6. Prawidłowo rozwiązywać sprzeczności w łonie ludu

Trzeba dokładnie odróżniać dwa różne typy sprzeczności: sprzeczności w łonie ludu i sprzeczności między nami a wrogiem. Sprzeczności w łonie ludu nie powinny być przekształcane w sprzeczności między nami a wrogiem, ani też nie należy sprzeczności między nami a wrogiem traktować jako sprzeczności w łonie ludu.

To, że masy ludowe wyznają różnorakie poglądy, jest rzeczą normalną. Ścieranie się różnych poglądów jest nieuniknione, konieczne i pożyteczne. W toku normalnej i szerokiej dyskusji masy poprą to, co słuszne, naprawią to, co złe i stopniowo osiągną jednomyślność.

Metodą, jaką należy posługiwać się w dyskusji, jest przedstawienie faktów, wyciąganie wniosków i przekonywanie przy pomocy argumentów. Niedopuszczalne są wszelkie metody zmuszania mniejszości, mającej odmienne poglądy do podporządkowania się. Mniejszości należy bronić, ponieważ czasami rację ma mniejszość. Nawet jeśli mniejszość jest w błędzie, należy mimo to pozwolić jej uzasadnić swe racje i zachować swe poglądy.

Jeśli toczy się dyskusja, powinna być ona prowadzona z pomocą argumentów, a nie zniewalania lub siły.

W toku dyskusji każdy rewolucjonista powinien umieć myśleć samodzielnie i powinien rozwijać komunistycznego ducha odwagi myśli, odwagi słowa i odwagi działania.

Rewolucyjni towarzysze, jeśli wyznają te same poglądy w sprawach zasadniczych, powinni w interesie umocnienia jedności unikać nie kończących się dyskusji nad problemami marginesowymi.

7. Strzec się tych, którzy piętnują masy rewolucyjne jako „kontrrewolucjonistów”

W pewnych szkołach, instancjach i grupach roboczych rewolucji kulturalnej osoby na kierowniczych stanowiskach zorganizowały kontrataki na masy, które wystąpiły² przeciwko nim z akcją gazetek wielkich hieroglifów. Ludzie ci szermowali nawet takimi hasłami jak: opozycja wobec przywódców instancji albo kolektywu roboczego oznacza opozycję wobec Komitetu Centralnego Partii i socjalizmu, oznacza kontrrewolucję. Tak więc, nie uda się uniknąć tego, że ich ciosy spadną na niektórych prawdziwych działaczy rewolucyjnych. Oznacza to błąd w sprawach kierunku, błąd w ocenie linii i jest to absolutnie niedopuszczalne.

Szereg osób, które popełniły poważne błędy ideologiczne, a zwłaszcza niektórzy przedstawiciele prawicy antypartyjnej i antysocjalistycznej wykorzystują pewne niedociągnięcia i błędy w ruchu mas, by szerzyć plotki i pogłoski oraz prowadzić agitację z premedytacją piętnując niektórych przedstawicieli mas jako „kontrrewolucjonistów”. Należy strzec się takich „złodziejasków” i w odpowiednim momencie demaskować ich chwyt.

W czasie rozwijania się ruchu, z wyjątkiem wypadków aktywnej działalności kontrrewolucyjnej, kiedy są wyraźne dowody zbrodni takich jak zabójstwo, podpalenie, otrucie, sabotaż lub wykradzenie tajemnic państwowych, które powinny być traktowane zgodnie z prawem, nie należy podejmować Żadnych kroków przeciwko studentom uniwersytetów, szkół wyższych, uczniom szkół średnich i podstawowych z powodu problemów, które wyłoniły się w ramach ruchu. Aby zapobiec odciążeniu walki od głównego celu, nie wolno, niezależnie od tego, jaki byłby pretekst, podżegać mas do walki przeciwko sobie lub studentów do robienia tego samego. Nawet zdeklarowanych przedstawicieli prawicy należy potraktować należycie, z uwzględnieniem okoliczności każdej sprawy w późniejszym etapie ruchu.

8. Problem kadry

Kadrę można z grubsza podzielić na następujące cztery kategorie:

1. dobrą;
2. stosunkowo dobrą;
3. tę, która popełniła poważne błędy, lecz nie stała się prawicą antypartyjną i antysocjalistyczną;

4. niewielką grupę prawicy antypartyjnej i antysocjalistycznej.

W zwykłych warunkach pierwsze dwie kategorie (dobra i stosunkowo dobra) stanowią większość.

Prawicę antypartyjną i antysocjalistyczną należy demaskować do końca, silnie ugodzić w nią, osłabić i całkowicie zdyskredytować, jak również wyeliminować jej wpływy. Równocześnie należy zapewnić jej drogę wyjścia, aby mogła zacząć nowe życie.

9. Grupy, komitety i kongresy rewolucji kulturalnej

W toku wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej zaczęło wyłaniać się wiele nowych zjawisk. Grupy, komitety i inne formy organizacyjne rewolucji kulturalnej, stworzone przez masy w wielu szkołach i instancjach, są czymś nowym i mają wielkie znaczenie historyczne.

Te grupy, komitety i kongresy rewolucji kulturalnej są doskonałymi nowymi formami organizacyjnymi, w których masy same przechodzą szkołę pod kierunkiem partii komunistycznej. Stanowią one wyśmienity pomost zapewniający utrzymanie ścisłego kontaktu naszej partii z masami. Są one organami władzy proletariackiej rewolucji kulturalnej.

Walka proletariatu przeciwko starym ideom, kulturze, obyczajom i zwyczajom pozostawionym przez wszystkie klasy wyzyskiwaczy w ciągu tysiącleci, trwać będzie z konieczności bardzo długo. Dlatego też grupy, komitety i kongresy rewolucji kulturalnej nie powinny być organizacjami tymczasowymi, lecz stałymi, stałymi organizacjami mas. Są one odpowiednie nie tylko dla wyższych uczelni, szkół, rządu i innych organizacji, lecz na ogół również dla fabryk, kopalni, innych przedsiębiorstw, dla okręgów miejskich i wsi.

Trzeba stworzyć system wyborów powszechnych jak w Komunie Paryskiej, w celu dokonania wyboru członków do grup i komitetów rewolucji kulturalnej oraz delegatów na kongres rewolucji kulturalnej. Listy kandydatów powinny wysunąć rewolucyjne masy po szerokiej dyskusji, a wybory powinny się odbyć po wielokrotnym omówieniu tych list przez masy.

Masy mają prawo do krytykowania o każdej porze członków grup i komitetów rewolucji kulturalnej oraz delegatów wybranych na kongresy rewolucji

kulturalnej. Jeśli okaże się, że ci członkowie lub delegaci nie będą odpowiedni, można ich zmienić w drodze wyborów, albo masy mogą ich odwołać po przeprowadzeniu dyskusji.

Grupy, komitety i kongresy rewolucji kulturalnej w wyższych uczelniach i szkołach powinny składać się głównie z przedstawicieli rewolucyjnych studentów. Równocześnie powinny obejmować określoną liczbę przedstawicieli rewolucyjnego personelu pedagogicznego oraz robotników.

10. Reforma szkolnictwa

Naczelnym zadaniem wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej jest zmiana starego systemu szkolnictwa oraz starych metod i zasad nauczania.

W toku wielkiej rewolucji kulturalnej należy całkowicie złamać dominację inteligencji burżuazyjnej w naszych szkołach.

W szkołach wszelkiego rodzaju musi być ściśle stosowana wytyczona przez towarzysza Mao Tse-tunga polityka oświaty służąca polityce proletariackiej i nauczania powiązanego z pracą produkcyjną tak, aby umożliwić osobom kształcącym się rozwój moralny, intelektualny i fizyczny oraz stanie się pracownikami o świadomości i kulturze socjalistycznej.

Okres nauczania należy skrócić. Przedmiotów powinno być mniej, natomiast w lepszym opracowaniu. Materiały szkolne muszą być starannie zmienione, w wielu wypadkach należy zacząć od uproszczenia skomplikowanych. Ponieważ głównym zadaniem studentów jest nauka, powinni się uczyć również czegoś innego. Oznacza to, że dodatkowo obok swych studiów powinni się również uczyć pracy w przemyśle, rolnictwie i spraw wojskowych oraz powinni wziąć udział w zmaganiach rewolucji kulturalnej, krytykując burżuazję.

11. Problem imiennej krytyki w prasie

W toku masowego ruchu rewolucji kulturalnej krytykę ideologii burżuazyjnej i klasy feudalnej trzeba właściwie powiązać z upowszechnianiem światopoglądu proletariackiego, marksizmu-leninizmu i myśli Mao Tse-tunga.

Należy organizować krytykę wobec typowych przedstawicieli burżuazji, którzy wślizgnęli się do partii oraz wobec typowych reakcyjnych, burżuazyjnych „autorytetów” akademickich, a powinna ona obejmować krytykę różnego rodzaju reakcyjnych poglądów w dziedzinie filozofii, historii, ekonomii politycznej i pedagogiki, w dziełach i teoriach w zakresie literatury i sztuki, w teoriach nauk przyrodniczych i w innych dziedzinach.

Decyzja w sprawie imiennego skrytykowania kogokolwiek w prasie powinna być podjęta po dyskusji w Komitecie Partyjnym tego samego szczebla, a w niektórych przypadkach należy ją przedstawić do zatwierdzenia Komitetowi Partyjnemu wyższego szczebla.

12. Polityka wobec uczonych, techników i zwykłych pracowników

Jeśli chodzi o uczonych, techników i zwykłych pracowników, to jeśli tylko nastawieni są patriotycznie, pracują aktywnie, nie występują przeciwko partii i socjalizmowi oraz nie utrzymują żadnych niedozwolonych kontaktów z zagranicą, powinniśmy w obecnym ruchu kontynuować stosowanie kursu „jedność, krytyka, jedność”. Szczególną opieką należy otoczyć zasłużonych uczonych i także personel naukowy i techniczny. Można pomóc im w stopniowej zmianie światopoglądu i stylu pracy.

13. Kwestia sposobów powiązania w jedną całość z ruchem wychowania socjalistycznego w mieście i na wsi.

Placówki kulturalne i oświatowe oraz kierownicze organy partyjne i rządowe w wielkich i średnich miastach są ośrodkami, w których koncentruje się obecna proletariacka rewolucja kulturalna.

Wielka rewolucja kulturalna wzbogaciła ruch wychowania socjalistycznego zarówno w mieście, jak i na wsi i podniosła go na wyższy poziom. Należy koniecznie podjąć wysiłki, aby ściśle powiązać z sobą te dwa ruchy. Kroki zmierzające w tym kierunku mogą być podejmowane przez różne okręgi i różne resorty z uwzględnieniem specyficznych warunków.

Ruch wychowania socjalistycznego rozwijający się obecnie na wsi i w przedsiębiorstwach nie powinien być dezorganizowany tam, gdzie podjęte wcześniej posunięcia były właściwe, a ruch rozwijał się należycie, lecz powinien być kontynuowany zgodnie z wcześniejszymi wytycznymi. Jednakże należy we właściwym czasie przedstawić masom pod dyskusję problemy, jakie wyłaniają się w obecnej wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej, tak samo jak należy również nadal krzewić z energią ideologię proletariacką i wykorzeniać ideologię burżuazyjną.

Gdziekolwiek wielka proletariacka rewolucja kulturalna wykorzystywana jest jako siła napędowa dla dodania rozmachu ruchowi wychowania socjalistycznego i dla oczyszczenia w dziedzinie polityki, ideologii, organizacji i ekonomii. Można dopuścić do tego tam, gdzie lokalne komitety partyjne uznają to za wskazane.

14. Ująć mocno sprawy rewolucji i ożywić produkcję

Celem wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej jest zrewolucjonizowanie ideologii ludzi i w konsekwencji osiągnięcie większych, szybszych, lepszych i bardziej ekonomicznych rezultatów we wszystkich dziedzinach działalności. Jeśli masy w pełni zostaną zmobilizowane i jeśli podejmie się właściwe kroki, można będzie kontynuować rewolucję proletariacką i produkcję tak, by jedno nie przeszkadzało drugiemu; gwarantując wysoką jakość w całej naszej działalności.

Wielka proletariacka rewolucja kulturalna stanowi potężną siłę napędową dla rozwoju socjalistycznych sił wytwórczych w naszym kraju. Wszelkie koncepcje przeciwstawiania wielkiej rewolucji kulturalnej rozwojowi produkcji są niesłuszne.

15. Siły zbrojne

W siłach zbrojnych rewolucja kulturalna i ruch wychowania socjalistycznego powinny być realizowane zgodnie z instrukcjami Komisji Wojskowej Komitetu Centralnego i Głównego Zarządu Politycznego Armii Ludowo-Wyzwoleńczej.

16. Myśli Mao Tse-tunga busłą działania w wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej

Nakazem chwili w toku wielkiej proletariackiej rewolucji kulturalnej jest wzniesienie w górę wielkiego czerwonego sztandaru myśli Mao Tse-tunga i podporządkowanie się polityce proletariackiej. Należy rozwijać ruch na rzecz twórczego studiowania i stosowania dzieł przewodniczącego Mao Tse-tunga wśród mas robotniczych, chłopów i żołnierzy, aktywu i inteligencji, a myśli Mao Tse-tunga powinny być busłą działania w rewolucji kulturalnej.

W tej złożonej wielkiej rewolucji kulturalnej komitety partyjne wszystkich szczebli tym bardziej muszą studiować i stosować dzieła Mao Tse-tunga w sposób jeszcze bardziej wnikliwy i twórczy. W szczególności powinny one studiować wciąż od nowa dzieła przewodniczącego Mao na temat rewolucji kulturalnej i metod kierowania partią, takie jak „O nowej demokracji”, „Przemówienia w sprawie literatury i sztuki na naradzie w Yananie”, „O właściwym traktowaniu sprzeczności w łonie ludu”, „Przemówienie na ogólnokrajowej Konferencji Pracowników Propagandy Komunistycznej Partii Chin”, „Niektóre problemy dotyczące metod kierowania i metod pracy komitetów partyjnych”.

Komitety partyjne muszą przestrzegać wytycznych przewodniczącego Mao, a mianowicie powinny ściśle stosować generalną linię „od mas i do mas” i powinny być uczniami zanim staną się nauczycielami. Powinny starać się o to, by uniknąć jednostronności i wąskich horyzontów. Powinny propagować materializm dialektyczny i przeciwstawiać się metafizyce oraz scholastyce.

Wielka proletariacka rewolucja kulturalna musi odnieść olśniewające zwycięstwo pod kierunkiem Komitetu Centralnego Partii z towarzyszem Mao Tse-tungiem na czele.